

наричанъ отъ време падането на Сливенъ подъ турцитъ *войвода*, Ср. първия томъ. Сжщо тамъ се спомена за конацитъ на Тахиръ ага, последния Сливенски аенинъ († 1829 г.), който носилъ и титлата *войвода*.

Черти отъ Сливенската стара носия.

Тукъ влизатъ дрехите — носията и разнитъ украшения (*труфило*).

Долнитъ бележки развивамъ, за да послужатъ само като суровъ материалъ на — редовни особни разработки.

Женитъ преди по-вече отъ „100“ години казватъ стари хора, въ Сливенъ носили „много скжпи дрехи“,

Главната *врѣхна* дреха се наричала *кафтанъ*. Това било нѣщо като антерия до земята, шита отвътре съ памукъ, а отвънъ съ коприна. Най-простия *кафтанъ* билъ отъ *ш. маладжани-шамкутниш*.

Вѣнчалнитъ дрехи били най-скжпи, *кжтали* се презъ нѣколкото поколѣния и се предавали отъ майката на снахата.

Вѣнчавали се съ *червени була*, които сж се гѣчели отъ коприна, а се шиели на *жгли* (*кюшета*), та ставали като гугла на главата¹⁾

Само дрехитъ на богатата булка, вѣнъ отъ украшенията (прѣстени, обеци, маргаритъ, алтъни и т. н.) стрували „30,000“ гроша.

Отъ дветъ страни на главата, край окаченитъ съ обеци уши, висѣли по *три врѣви маргаритъ*, закачени отъ съответнитъ краища на особна *шапка* *с тѣ сърма*, а връзъ шапката имало *копчинени кърпа* съ сърмени пера, по който начинъ *преп. вала* главата и се връзвала подъ брадичката. Надъ тая копринена кърпа, булката носѣла още и нѣщо, сжщо работено отъ сърма, което се закачвало, отъ главата и стигало чакъ до *джоб. ветъ*. По него личели *трѣкълца* (кржгчета), които, колкото се отивало до долния край, ставали все по-малки. Тая частъ отъ украшенията на главата, казва се, била „най-хубава“. Най-близкото мѣсто отгдѣто идяла сърмата — било Цариградъ.

Булката си носѣла булото дълго време. Отбулването е ставало сжщо по тържественъ начинъ. Като колко време се е носило нѣкога булото, показва следната *войнишка* пѣсенъ отъ Сливенъ (отъ време Сливенци давали *войници* презъ робството, като военно-правенъ институтъ, както споменахъ въ първия томъ, е прекаралъ три стажа на развитие. Първия стажъ отъ тоя институтъ въ Сливенъ е траялъ до 1812 г. или най-късно до 1821 г. Сливенци за последенъ пжтъ сж участвували като вой-

¹⁾ Червеното було зашито на качуль — стпредъ стигало до „крѣста“, а отзадъ — до годѣ колѣнитъ Въ по-ново време почнали да носятъ *купешки була*, гот ви шити „на качуль“, донасяни отъ „Влашко“ (вѣроятно отъ Брашовъ — въ Трансилвания).